

97

72

საგარეო საზღვაო საზღვაო

6

1997

შუადღის შესვენება

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

პიესა

ინგლისურიდან თარგმნა ზურაბ ნუკიაშვილმა

მოქმედი პირნი:

ქალიშვილი

კაცი

სასტუმროს დიასახლისი

დონდონი. პატარა ოთახი სასტუმროში, რომელიც კინგს-კროსის სადგურის ახლოს მდებარეობს. ბუხრის თავზე ძველებური საათი რეკავს, პირველი საათია. ზამთარია.

სცენის სიღრმეში კარი მოჩანს. ოთახის შთელი ავეჯეულობა ფართო, სპილენძის კაბეებიანი საწოლია თეთრი გადასაფარებლით. სხვა დანარჩენს ჭუჭყიანი მოყვითალო ფერი დაჰკრავს. აბურცულ შპალერზე ერთი და ავივე ციხესიმაგრის ნახატი მეორდება. გამჭვარტლულ ბუხარში ცეცხლი ანთია, გვერდით გაზის ავტომატი უდგას შილინგის ჩასაგდებად. ჭერიდან უჭადო, შიშველი ნათურაა ჩამოშვებული. ბუხრის თავზე ბიბლია, საათი და მატარებლების განრიგი დევს. გარედან მატარებლების ხმაური ისმის. სარკმელს მაქმანის ფარდა აქვს ჩამოფარებული. შემოდის ასე ზეცდარი წლის ქალიშვილი და ფრთხილად ათვალიერებს ოთახს. აცვია უბრალოდ, თუმცა მისი ჩაცმულობა პრეტენზიულია.

მას შემოყვება კაცი. აანთებს სინათლეს. ორმოციოდე წლისა, იქნება, თმა გამეხნერებული აქვს. სასიამოვნო შესახედაობის კაცია, თუმცა არაფრით არ გამოირჩევა. აცვია მუქი კოსტუმი, საყულოგახამებული თეთრი პერანგი. ორივეს პალტო აცვია. ბარგი არა აქვთ. ქალიშვილი აქეთ-იქით იყურება და წყნარად იწყებს სიცილს.

კაცი: რა გაცინებს?

ქალიშვილი: არ ვიცი.

კაცი: ბედნიერება?

ქალიშვილი: შიმშილიც მაცინებს ხოლმე.

კაცი: (განაწყენებული). შენ თუ ჭამა უფრო ვინდა...

ქალიშვილი: სულაც არ მინდა (უცებ მოეხვევა). ამ პალტოში ისეთი დიდი მკჩვენები... მთასავით.

კაცი: ახლავე გაუიხდი.

ქალიშვილი: ჯერ არ ვინდა. სადა ვართ?

კაცი: ერთ უბრალო სასტუმროში.

ქალიშვილი: სასტუმროში?

კაცი: სადგურის გვერდითაა. მოსახერხებელია...

ქალიშვილი: ვისთვის?

ჯონ მორტიმერი თანამედროვე პოპულარული ინგლისელი მწერალი და დრამატურგია. წინამდებარე პიესა რამდენიმე წლის წინ გადაიკა ბი-ბი-სის რადიოს მესამე პროგრამით ჩაღე სოლსბერის თეატრშიც დაიდგა და დიდი წარმატებაც ხედა წილად.

კაცი: იმათთვის, ვინც ჩრდილოეთ ინგლისიდან ჩამოიდა.

ქალიშვილი. (ოცნებით გართული). ძალიან სასაცილო რაღაცას ამბობ. (კოცნიან ერთმანეთს). ვინმემ ხომ არ იცის, რომ აქა ვართ?

კაცი: მე ტიუდორების დარბაზში ტექსტილის ბიზნესმენთათვის გამართულ საუბრებზე გახლავარ, რომელიც საკმაოდ დიდხანს გაგრძელდება.

ქალიშვილი: მე კი მარტოდმარტო ვზივარ კაფეში, ჩაბნელებულ მუთხეში და ბუტერბროდს შევექცევი. ფიკუსის ყოთოლი ლოყაზე მელამუნება. უძუშევარი მსახობები მგლებივით მისჩერებიან შავგვრემან, შარვალშემოტმასნილ, ჩაბუტკუნებულ იტალიელ ოფიციალს ქალებს...

კაცი: „აბა, ჯენტლმენებო, აი, ის ორაგული გასინჯეთ, დიდ ლანგარზე“, — ამას მე ვთავაზობ.

ქალიშვილი: იქ რომ დაგვიწყონ ძებნა?

კაცი: დაგვიწყონ და ვერ გეპოვნიათ.

ქალიშვილი: კო, ჩვენ არსად არა ვართ...

კაცი: ჩვენ აქა ვართ.

ქალიშვილი: გაუჩინარდით... აღარ ვარსებობთ.

კაცი: მთელი საათით... ან ცოტა მეტი!

ქალიშვილი: მეტი არ შეიძლება.

კაცი: ბიზნესმენთა საუბრე ისე გაჭიანურდება ხოლმე, რომ კაცმა არ იცის, როდის დამთავრდება.

ქალიშვილი: კი მაგრამ, ერთი ბუტერბროდით რიღემდე გინდა დროას გაჭიანურება. (გაჩუბდებიან).

კაცი: ამ პალატოში ერთი ციციქნა ჩანხარ.

ქალიშვილი: ვისა ვგავარ?

კაცი: დილით თოვლით გადაპენტილ ბაღში გამოსულ ბავშვს.

ქალიშვილი: კიდევ ვის?..

კაცი: სახლიდან გაქცეულ, სხვის ტანისამოსში გადაცმულ ქალს...

ქალიშვილი: აბა, კიდევ?..

კაცი: არქტიკის მკვლევარის გამოუცდელ ცოლს...

ქალიშვილი: კიდევ?

კაცი: მორჩა. ჩემი მარავი ამოიწურა.

ქალიშვილი: რისი მარავი?

კაცი: სიტყვების. (გაჩუბდებიან).

ქალიშვილი: ისე კი ბუტერბროდი სულაც არ არის უგემური. ამ კაფეში სხვა რამეებიც იყიდება: შნიცელი, ფუმფულა ცომში გამომცხვარი ცხელცხელა სოსისები, მლოვეი რამდენიც გესიამოვნება... ისეთი გემრიელი საჭმელებია, სულ თითებს ჩაიკვნეტ!

კაცი: შენ კაფეში ჯდობა გერჩივნა?

ქალიშვილი. აქ უფრო...

კაცი რა?

ქალიშვილი: უფრო საინტერესოა.

კაცი: მართაღს ამბობ?

ქალიშვილი: იმიტომ, რომ მე შენ მიყვარხარ.

კაცი: მეც მიყვარხარ!

ქალიშვილი: დიდი ხანია?

კაცი: მას შემდეგ, ჩემს კაბინეტში რომ შემოხვედი...

ქალიშვილი: ახალი ესკიზები მოეიტანე პლუშის ქსოვილის მოსახატავად.

კასი: ესპანური პლუშისათვის.

ქალიშვილი: გახსოვს?!

კასი: და ისიცა მკითხე: შეიძლება აქედან ასლის კადასარზე განყოფილებაში ვაგიდო?

ქალიშვილი: შენ კი ბრძანე: არაო.

კასი: მაგრამ განვიხილოთ, როგორ ვახვიდეთ-მეთქი.

ქალიშვილი: შენ წამოდექი, სარკმელში შემოსული სინათლე ზურგთან გცემდა და ვერცხლის ქანდაკებასავით ბრწყინავდი...

კასი: მისტერ ჯეკონსამდე მივაცილე...

ქალიშვილი: გრძელი, ჩაბნელებული კორიდორი გავიარეთ, ხანში შესული მემამქანე ქალების დაუინებულ მზერასაც ვაუქუელით...

კასი: ლიფტში...

ქალიშვილი: ერთი სიტყვაც არ დაგცდენია!

კასი: რაღაც ალღოთი ვიგრძენით, ერთმანეთისაკენ მიგვიწევდა გული...

ქალიშვილი: მე განსაკუთრებით ის მომეწონა, რომ ლიფტში ჩუმად იდექი და გაცვეთილ ფრაზებს არ ისროდი. აი, ამდგვარს: „აქამდე სად იყავა, ერთხელ მაინც რომ არ შემხვდი?“ ან — „სახლში ერთი შეხნაირი კიდეც ხომ არა გყავს?“ ეგ კი არა, ზედაც არ შემომხვდე...

კასი: ნამდვილად გაოგნებული ვიყავი!

ქალიშვილი: ჰო, ჰო...

კასი: შენც საკმაოდ დაბნეული ჩანდი. ეგ მეც კი ვიგრძენი იმ უზარმაზარ დაწესებულებაში.

ქალიშვილი: მაგას კი არ ველოდი... ტექსტილის შესყიდვის განყოფილების გამგისაგან!

კასი: მე ხომ მხოლოდ გეგმებზე ვფიქრობ?

ქალიშვილი: (მიუგრობა). ო, ეს სიყვარული! ნეტავი საიდან დაატყდება ხოლმე ადამიანს თავზე შეხვიით!

კასი: (სამსახურზე ფიქრობს). მე მხოლოდ მეორე ნომერი ვარ იმ უბადრუკ განყოფილებაში. ეშმაკსაც წაუღია პარისი!

(იგი დაბნეულად, ანგარიშმიუცემლად კოცნის ქალიშვილს, რომელიც უცებ მოიცდილებს მას).

ქალიშვილი: მე შენ ისეთი გოგო ხომ არა გგონივარ, ამისთანა ადგილებში რომ დაბრძანდებიან?

კასი: (იხევ მიაპყრობს ყურადღებას). არა!

ქალიშვილი: მაშ აქ რა მიხდა?

კასი: ეგ ჩემი ბრალია.

ქალიშვილი: (ჩაფიქრდება, თავს აქნევს). ალბათ ისეთიცა ვარ. (ისმის მატარებლის ხმაური).

ეს რა არის?

კასი: სადგურია.

ქალიშვილი: დიახ, ისეთი ვარ, როგორებიც აქ დადიან. (თავში რაღაც აზრი გაუელვებს). შენ ყოველთვის ასე ატარებ შესვენებას მსუბუქი ყოფაქცევის ქალებთან? მერე კი ოთხ საათზე ცდილობ შეუმჩნევლად აითესო სამსახურიდან, რომ კარგად ისადილო?..

კასი: ადრე აქ არახოდეს ვყოფილვარ.

ქალიშვილი: მართლა?

კაცი: კი.

ქალიშვილი: მაპატიე.

კაცი: მე შენ მიყვარხარ.

ქალიშვილი: ერთხელ კიდევ მოთხარი...

კაცი: მე შენ მიყვარხარ.

ქალიშვილი: ასე.

კაცი: ნახევარი წელია...

ქალიშვილი: მთელი ზაფხული.

კაცი: როცა ვერსად შევაფარებდით თავს...

ქალიშვილი: მიუხედავად შენი სამსახურისა და შენი... სხვა ცხოვრუ-

ბისა.

კაცი: ეს სულის სიმხნევებს გემატებდა.

ქალიშვილი: ჩვენ ყოველთვის ყველაფერი სულ რამოდენიმე წუთით

გვექონდა, კორიდორში პატარა მაგიდა იდგა, იქ ჩაის ვსვამდით...

კაცი: ლიფტში ხელიხელჩაკიდებული ვიდევით...

ქალიშვილი: სანაპიროზე პარკში მელოდებოდი, სამსახურიდან შენ მი-

დიოდი პირველად, გამგე ხარ და გეგმების შედგენასაც შენ ხელმძღვანელობ...

კაცი: ერთი და იგივე სკამზე!

ქალიშვილი: ყვავილება მზისკენ მიილტვოდნენ, მეტროს შესასვლელ-

თან ვიღაცა ცალსიმიან კიოლინოს აცოდვილებდა, გაზეთწაფარებულ მაწანწა-

ლებს კედელთან მიყუჩულებს ეძინათ, დღეში სულ ათი წუთი გვექონდა, ახლა

კი...

(საათი რეკავს).

კაცი: ორის თხუთმეტი წუთია.

ქალიშვილი: (მოსცილდება მას და ოთახში გაივლის). ამ ოთახში.

კაცი: არ მოგწონს?

ქალიშვილი: სიმართლე რომ ითქვას, აქ არა უშავს რა...

კაცი: წამოწვები შენს ნებაზე... მოდი, პალტიცა გავიხადოთ.

ქალიშვილი: ცივა.

კაცი: გაზს ავანთებ. (მიდის ბუხართან) შილინგი გვინდა... (ვერ პოულობს

ფულს). ფუი, ამისი რჯული არ იყოს!

ქალიშვილი: მოიცა, მე მოვძებნი! (იქექება თაუის საფულეში) მხოლოდ

ექვსპენსიანები მაქვს. შეიძლება ორი ექვსპენსიანი ჩაყუშვა? (ხურდა ფულს

აპარატში ჩაყრის, გაზი არ ინთება).

კაცი: დაიკარგა შენი ფული.

ქალიშვილი: ეგ არაფერი.

კაცი: მოდი, დაგიბრუნებ.

ქალიშვილი: რა სისულელეა.

კაცი: კვირის ბოლოს ყაყისთვის დაგაკლდება.

ქალიშვილი: არ მიხდა.

კაცი: აი... (უთვლის ფულს) ექვსი პენსი, შვიდი... ცხრა...

(კარზე აკაკუნებენ. შემოდის სასტუმროს დიასახლისი).

ქალიშვილი: (ლაშის ყვირის) არ მიხდა მე შენი ფული!

დიასახლისი: (ქალიშვილს) გინდათ რამე? (იგი ფაშუყაშა ქალია, მზრუნ-

ველი მატრონას იერი აქვს).

კაცი: ა, დიახ, ერთი შილინგი ბუხრისათვის.

დიასახლისი: (ქალიშვილს) შეგცივდათ? ალბათ გზაში სულ გაითოშეთ. დიდი თოვლია?

ქალიშვილი: სად არის დიდი თოვლი?

დიასახლისი: ჩრდილოეთში.

კაცი: (სახქაროდ ჩაერევა ლაპარაკში) შენ ხომ მიფხვრევ, უფროც წამოთოვალ...

ქალიშვილი: (დაბნეული) მე ვითხარი?..

კაცი: მატარებელი ისე მოქრის, რომ ძნელია რაიმეს გარჩევა.

დიასახლისი: ექსპრესით ჩამოხვედით?

კაცი: დიახ, ექსპრესით.

დიასახლისი: ო, ხანდისხან მართლა გიჟივით მოქრის. „შოტლანდიელი“ ჩამოხვედით?

ქალიშვილი: რა?

დიასახლისი: „ფრინავი შოტლანდიელი“. ჩემს ბიჭუნას ორთქლმავლების ნომრების კოლექცია აქვს. ხშირად მიდის ხოლმე „შოტლანდიელის“ სანახავად ბაქნის ბაილიში, გასვლის წინ, ქმინავს, უსტკვენს. ჩაის ხომ არ მიირთმევთ?

კაცი: არა, არა...

დიასახლისი: (ქალიშვილს) თქვენ?

ქალიშვილი: მე...

დიასახლისი: ოჰ, ეს ქმრები! როგორ გინდა მათ შეაგნებინო ყველასთვის ისეთი უბრალო და გასაგები ამბავი, რომ გაყინული მატარებლით დიდხანს მგზავრობის შემდეგ, ჩვენ, ცოლებს, ერთი ფინჯანი თჯახში მოდულებული ჩაი მოგვიხდება? მაშ, დიდი თოვლიაო?

კაცი: ამან მატარებელში წაიხაუჩმა...

დიასახლისი: ეგ ჩაის ვერ შეცვლის, ჩაი სხვა რაშეა, არა, ჩემი კარგო?

ქალიშვილი: რაო?

დიასახლისი: ერთი ფინჯანი კარგი ჩაი. (კარისკენ მიდის).

ქალიშვილი: მე უბრალოდ...

კაცი: ჩქარა მოიტანეთ ჩაი.

(სასტუმროს დიასახლისი გადის).

ქალიშვილი: (დაბნეული და საკონებელში ჩავარდნილი მიუბრუნდება კაცს, რათა მან გააგებინოს რა ხდება) საიდან ჩამოვედი?

კაცი: სკარბოროდან.

ქალიშვილი: რატომ?

კაცი: იმიტომ რომ იმას ასე ვუთხარი, სკარბოროში ცხოვრობს-მეთქი.

ქალიშვილი: მე რატომ უნდა ვცხოვრობდე სკარბოროში?

კაცი: იმიტომ, რომ შენ ჩემი ცოლი ხარ.

ქალიშვილი: (ხაყვედურით) მაშინ რატომ შენც სკარბოროში არა ცხოვრობ? რა ხდება? იქაურ პავას ვერ იტან? ჯანმრთელობა არ გიწყობს ხელს თუ რა?...

კაცი: მე ავეჯით გაწყობილი ერთი კარგი ოთახი მაქვს ლონდონში.

ქალიშვილი: უღრმესი მადლობა.

კაცი: (მოთმინება ვლევა) ყველაფერი საბინაო პრობლემის ბრალია. მე იქ უნდა ვიცხოვრო, სადაც ვმუშაობ. იმიტომ შენ, დედასთან ერთად, ჩრდილოეთში ცხოვრობ.

ქალიშვილი: გადასარევი!

კაცი: კი, ბატონო, შორსაა, ხშირად ვერ ახერხებ ლონდონში ჩამოსვლას... (კარზე აკაკუნებენ) მობრძანდით.

(შემოდის დიასახლისი ფინჯნით ხელში).

დიასახლისი: აბა, მიირთვით, ნახეთ როგორ გესიამოვნებათ. ალბათ ძალიან დაიქანცეთ.

კაცი: არა, ძალიან არ დაღლილა.

დიასახლისი: პირდაპირ წამებაა მათთან ერთად მგზავრობა...

ქალიშვილი: ვისთან ერთად?

დიასახლისი: დაქრიათ წინ და უკან კორიდორებში. ყელში ამოგიყვანენ პირველ კლასს. საბარგო ვაგონში წიწილებს ელოლიაყუბიან. ჩაგვეტავენ ტუალეტში...

ქალიშვილი: რას მიუდ-მოედება, ეს, მგონი, ურევს... (ძთლად თავგზაბ-ნეული ხაწოლზე ჩამოჯდება).

დიასახლისი: ადრე არასოდეს ყოფილან ლონდონში? პირველად ჩამოვიდ-ნენ?

ქალიშვილი: რას ამბობს?

დიასახლისი: პირველად ნახეს მეტრო და ორსართულიანი ავტობუსი? დღეს, რა თქმა უნდა, აუცილებლად წახვალთ ძაღამ ტიუსოს „საშინელებათა გა-ლერეაში“, თუ მაშიდა...

ქალიშვილი: ეს თავის ჭკუაზეა?

დიასახლისი: იცით, ჩემი ვაჟბატონი რას აკეთებს, როცა სადმე მიუ-ღვივართ?

ქალიშვილი: მე რა ვიცი?!

კაცი: დალიე ჩაი?

ქალიშვილი: ჯერ ცხელია.

კაცი: გინდა?

ქალიშვილი: სულ ერთია...

დიასახლისი: სადმე რომ მივდივართ, ამოიღებს ფერადი ფლომასტერუ-ბის ყუთს და სახეს აიჭრელებს, თითქოს რაიმე გადამღები ავადმყოფობა ჰქონ-დეს...

ქალიშვილი: (შეფიქრიახებული) რატომ?

დიასახლისი: იმიტომ, რომ ჩვენს კუბეში არავინ შემოვიდეს...

ქალიშვილი: (დაინტერესდება) მერე ეგ შველის?

დიასახლისი: ათიდან ცხრა შემთხვევაში — კი. თუ არადა...

ქალიშვილი: რა მაშინ?

დიასახლისი: თუ ვინმე შემოვიდა, მოსვენებას არ მისცემს. ამ ბანდო-ტების გაღურვა კი აი რატომ ვახსენე: როგორც კი ჩრდილოეთიდან მისი ბიძა-შვილები გვეწვივიან, მაშინვე ტიუსოსკენ გარბიან...

კაცი: ჩვენს ბავშვებს ეგ არ უყვართ. დალიე ჩაი, ძვირფასო?

დიასახლისი: ტიუსო არ უყვართ?

კაცი: ჩვენები წყნარი ბავშვები არიან, ისტორია მაინცდამაინც არ აინტე-რესებთ... ფინჯანს არ გარეცხავთ? (ფინჯანს გამოართმევს ქალიშვილს და დია-სახლისს გადასცემს).

ქალიშვილი: ახლა ვისზე ვილაპარაკოთ?

კაცი: ჩვენს შვილებზე.

ქალიშვილი: (სულს განაბავს) რამდენს გვყავს?

დიასახლისი: (საყვედურით) სამი.

ქალიშვილი: სამი?

დიასახლისი: ორი ბიჭი და ერთი გოგო, რომელიც ასე უნდოდა თქვენს ქმარს!

ქალიშვილი: მომილოცავს!

კაცი: დრო გარბის.

დიასახლისი: (ფინჯნით ხელში კარებისკენ მიდის) ხაქმე მქაქვს... იმასთვის ალბათ ეს მთელი მოვლენაა — ამდენი ხნის შემდეგ მამიდის ნახვა... (გაღიხ).

ქალიშვილი: ვინ არის მამიდა?

(წამოდგება, საყვედურით შესცქერის კაცს. კაცს უნდა აკოცოს მას, მაგრამ ქალიშვილი ზურგს შეაქცევს. ჯიუტად ერთი და იგივეს იმეორებს: ვინ არის მამიდა?).

კაცი: ჩემი გათხოვილი დაა, პარკთან ახლოს ცხოვრობს.

ქალიშვილი: ეგ კარგია თუ ცუდი?

კაცი: ჩვენ ბედმა გაგვიღიმა, ასე ვუთხარი სასტუმროს დიასახლისს, ბავშვებს მამიდა მიხედავს...

ქალიშვილი: ახლა ისინი მამიდასთან არიან?..

კაცი: ის მიხედავს... მედღა... ადრე იყო მედღა.

ქალიშვილი: პატარა თავებში ალბათ სულ აერ-დაერიათ ყველაფერი.

კაცი: აერ-დაერიათ?

ქალიშვილი: კი.

კაცი: რატომ?

ქალიშვილი: ღმერთო, შენ დამიფარე! რა არის აქ გაუგებარი? ისეთი მორიდებული ბავშვები, ისტორიისა რომ არაფერი გაეგებათ, სკარბოროში სისხამ დღით წამოყარეს თბილი ღოვინებიდან და იმ სიშორიდან აქ ლონდონში ჩამოათრიეს, იმიტომ რომ ვიღაც მამიდისთვის მიეზარებინათ, ყოფილი მოძველები ქალისათვის და თვითონ კი გიჟებით ამ პატარა სასტუმროსკენ გამოქცეულიყვნენ, კინგს-კროსთან! იცა რა... სად გაათევენ ბავშვები დამეს?

კაცი: (დამნაშავის იერით) მე ვიფიქრე...

ქალიშვილი: (გამომწვევად) სად? (ორივენი გაჩუმდებიან. მერე ქალიშვილი, საკუთარ ყურებსაც არ უჯერებს, ისეთი ხმით იწყებს ლაპარაკს) სუთუ შენ იმას თქმა გინდა, რომ...

კაცი: თქვენ შინ უნდა დაბრუნდეთ.

ქალიშვილი: სკარბოროში?

კაცი: ასეა თუ ისე, სახლია, ოჯახია, რა თქმა უნდა, დროებით.

ქალიშვილი: (შიირბენს ბუხართან, ხელს დააქვებს მატარებლების გარეშე და ავი გადაწვეტილებით, გაშმაგებით ფურცლავს მას). სკარბორო! სექს-მუნდლები! სკალბი... სკარბორო! მოსახლეობა ორმოცდასამი ათას რვაას ხუთი... ოთხშაბათობით მაღაზიები ადრე იკეტება. ლონდონამდე ორას სამი მილი. დიახ, შენ ზურგს უკან დამცინი, უკვი წინდაწინ გქონდა ყველაფერი გადაწვეტილი, რომ მე სამი ბავშვით უნდა გამომეღო ოთხას ექვსი მილი... ბავშვები, რა თქმა უნდა, პატარები არიან, თუ იმას გავითვალისწინებთ, რომ მე ზუსტად ოცდასამი წლისა ვარ! შენ ეს ძალიან კარგად მოგეხსენება!

კაცი: (საწყალობლად) ბიჭები ტყუილები არიან.

ქალიშვილი: იცა რა ვითხრა!.. შენთვის შვილების ყოლა არ შეიძლება. მავნებელია შენი ჯანმრთელობისთვის! რას ფიქრობდი, რომ აკეთებდი და აკეთებდი! მაგრამ ეგ სულ ეგოისტობის ბრალია, ტყუილი ბიჭის მერე გოგოც გინდო-

და შეგძენოდა! ხოლო როცა მე ის გავაჩინე... ისღა მოახერხე, რომ ამ იდიოტურ და მომქანცავ მოგზაურობაში გამოგვასტუმრე. ფაქტიურად ბრიტანეთის კუნძულების ერთი ბოლოდან მეორეში გვიკარი თავი.

კასი: მოშისმინე!

ქალიშვილი: სანამ სახლამდე მივაღწევთ, ყველას ზეზღულანდნაუნდინე-

ბა. დავუშვათ, ტაქსი ვერ ვიშოვე...

კასი: ერთი სიტყვა მათქმევინე...

ქალიშვილი: შენს ხელშია ოთხი ადამიანის სიცოცხლე.

კასი: მე აღარ ვიცოდი, რა მექნა, რა წყალში ჩავვარდნილიყავი!

ქალიშვილი: მაშინ რატომ შენ არ ჩამოხვედი ამ შაბათ-კვირას?

(საათი ნახევარს რეკავს).

კასი: ცოტა დროდა დაგვრჩა...

ქალიშვილი: რა სისულელეა!..

კასი: აუცილებელია ამაზე ლაპარაკი?

ქალიშვილი: მე მგონია, შენ ეალღებუდი ხარ ამიხსნა ყველაფერი.

კასი: მე შენ მიყვარხარ.

ქალიშვილი: გრძობათა გამოძღავენების საკმაოდ უცნაური მეთოდ-ვაქვს. ყველა შენს ცოლს ასე ექცეოდი?

კასი: შენ ჩემი ცოლი არა ხარ!

ქალიშვილი: დიდი შეღავათია!

კასი: ჩვენ ერთმანეთი გვიყვარს!

ქალიშვილი: მერე რა?

კასი: მაღლი უნდა შეეწიროთ გამჩენს! ვიზვიმთ ეს ამბოხი ციხეიძოთ გამარჯვება ამ ცხოვრების უტვიხო და უშუღგულო გამგებლებზე! შეხედე ამ ოთახს! შეხედე რას მივაღწიეთ!

ქალიშვილი: რას მივაღწიეთ?

კასი: ბნელ, უღიმღამო, მტრულ ქვეყანას მცირე ადგილი გამოვგლიჯეთ. ერთი პატარა მიწისორი მოვიპოვეთ, რომელსაც სუსტი, მოყანყალეებული მესერა შემოუყაღეთ. ადგილი, რომელიც მხოლოდ ჩვენ გვეკუთვნის! სულერთია არ არის, რა ეიღპარაკე, რათა აი, ეს მეშოვნა ჩვენთვის?

ქალიშვილი: ხანდახან არ არის სულერთი.

კასი: რატომ?

ქალიშვილი: გააჩნია, რას ლაპარაკობ და როგორ ლაპარაკობ.

კასი: ეგეც სულერთია.

ქალიშვილი: ასეა თუ ისე, მე მაინც მიწდა გავივო...

კასი: რა?

ქალიშვილი: აქ როგორ გავჩხდიო.

კასი: ეგ მერე...

ქალიშვილი: არა, ახლავე, ამწუთას! მე მიწდა ზუსტად ვიცოდე, რა ვარ, ვინა ვარ. ახლა მეც კი მიჭირს ამაზე პასუხის გაცემა.

კასი: კარგი, პატონო, ინებე. მივდიოდი ქუჩაში, უცებ შევამჩნიე ეს ოტე-ლი... პატარა და ერთობ...

ქალიშვილი: უფერული?

კასი: ღიახ... ახლა მეორე პრობლემა გაჩნდა, როგორ მომეხერხებინა, რომ კაცი და...

ქალიშვილი: ქალი?

კასი: ღიახ, ქალი! ბარგი არა აქვთ...

ქალიშვილი: ჩვენ ხელბარგიც არ გაგვიჩნია!

კაცი: შემოსუღიფენენ ამ სასტუმროში დღისით, მზისით, ერთი საათით.

ქალიშვილი: იმ ერთადერთი საათით, სამიჯნურო თავგადასვენებისათვის რომ გაქვს განკუთვნილი!

კაცი: ეს მთელი პრობლემა იყო და მე გადაწყვიტე **ფეხსენებელი**

ქალიშვილი: ნამდვილად?

სიზღირობა

კაცი: ვიფიქრე, ვიფიქრე და ვუთხარი, ჩვენ სადმე ცალკე გვინდა შეთქა ლაპარაკი...

ქალიშვილი: რა უთხარი?

კაცი: რომ ჩვენ გვინდოდა საუბარი.

ქალიშვილი: წარმოუდგენელია.

კაცი: დიასახლისმა გამივო.

ქალიშვილი: რა თქმა უნდა, იმან ხომ არ გამოიარა ამსიგრძე გზა ცელქ ბავშვებთან ერთად... მაგრამ საუბარი სასტუმროს პოლშიც შეიძლებოდა.

კაცი: რა შეიძლებოდა?

ქალიშვილი: ჭუჭყუკი.

კაცი: იქ ხელს შეგვიშლიდნენ.

ქალიშვილი: ან შენს გათხოვილ დასთან... აი, იმასთან, პარკის ახლის რომ ცხოვრობს.

კაცი: (გაუბედავად) არა, არა... მაგაზედაც ვიფიქრე. ეგ შეუძლებელია.

ქალიშვილი: რატომ?

კაცი: ახრი არა აქვს იმ ძველი, გულში ჩადებული მტრობის ჩიჩქნას.

ქალიშვილი: რა მტრობის?

კაცი: თქვენ თავიდანვე ვერ შეეწყვეთ ერთმანეთს.

ქალიშვილი: ვის ვერ შეეწყვე?

კაცი: ჩემს გათხოვილ დას.

ქალიშვილი: რატომ?

კაცი: ჩვენს ქორწილში არ ჩამოვიდა.

ქალიშვილი: რას მეუბნები!

კაცი: იმის მერე თქვენ შორის შაკმა კატამ გაირბინა.

ქალიშვილი: მე სრულიადაც არ მიკვირს ეგ ამბავი!

კაცი: კი, ხანდისხან ადამიანები ვერ უგებენ ერთმანეთს. ეს შეიძლება ყველა ოჯახში მოხდეს... სულაც არ იყო შენი ბრალი. შენ ნამდვილად ყველაფერი გააკეთე, რაც კი შეგეძლო. მე ესეც ვუთხარი სასტუმროს დიასახლისს, მაგრამ რას იზამ, მოსახდენი მოხდა.

ქალიშვილი: რამდენი რამ მოგიყოლია ამ დიასახლისისათვის, ხად მოასწარი?

კაცი: ოთახის გულისთვის...

ქალიშვილი: ასე გამოდის.

კაცი: მხოლოდ ოთახისათვის.

ქალიშვილი ეეჰ... (გამომცდელად მიაშტერდება).

კაცი: იმიტომ, რომ მე შენ ნამდვილად მიყვარხარ (კონის).

ქალიშვილი: (დაბნეული) კო, აჰა... (უცებ მოსცილდება მას) მაინც რა უნდა ჩემგან?

კაცი: ვის?

ქალიშვილი: შენს დას.

კაცი: არაფერი.

ქალიშვილი: მამ რატომ არ ჩაზოვიდა ქორწილში?

კაცი: ხომ იცი, რამდენი ჯურის ადამიანი არსებობს; ძველი შეხედულებების ქალია.

ქალიშვილი: ნუთუ შენ უთხარი?

კაცი: რა?

ქალიშვილი: აი, ეს, დღევანდელი ამბავი.

კაცი: ახლა საით გაუტეე? (შეჰყურებს მას დაბნეული).

ქალიშვილი: იმ ჩიხისკენ, სადაც შენ თვითონ მოიმწყვდიე თავი, რატომ ადრევე არა ჰკითხე საკუთარ თავს, ამას რას ვაკეთებო? და საერთოდ ვისკენა ხარ, იმისკენ თუ ჩემკენ?

კაცი: რა თქმა უნდა, შენკენ.

ქალიშვილი: რაღაც არ გეტყობა! დიდი სიამტკბილობა გაქვს იმ ქალთან, რომელმაც საწყალი მამაჩემის რის ვაი-ვაგლახით გამართულ ქორწილში მოსვლაც კი არ იხება. ბავშვებს იმ გასამებულ, ჭალარა უღვაშიან ბებერ მატრონას უტოვებ მოსაველეად და თვალ-ყურის დასაჭერად, რომელიც ისე მექცევა, (ტირის) როგორც მასთან პოლიკლინიკაში მისულ ვიღაც ვიგინდარას! მე ძგონი, ურიგო არ იქნებოდა, რომ ცოტა მართალი და პირდაპირი კაცი ყოფილიყავი. ოდნავ მაინც დამსგავსებოდი იმ სიყვარულით გაბრწყინებულ, ელვარე თორ-აბჯარასხმულ უფლისწულს, რომელსაც მე ვენდე და რომელმაც მოტყუებით...

კაცი: მე... მოტყუებით?

ქალიშვილი: შენ მაიძულე მერწმუნებინა, რომ მე ვიყავი ის ერთადერთი არსება, ვისაც რაიმე მნიშვნელობა ჰქონდა შენს ცხოვრებაში.

კაცი: ეს ასეა!

ქალიშვილი: ახლა კი რა გამოღის? ბებერ დას უფრო მეტ ანგარიშს უწევ...

კაცი: არ არის მართალი!

(მოეხვევა ქალიშვილს. იგი ქვითინებს).

ქალიშვილი: მომიტევე...

კაცი: შენც მაპატიე.

ქალიშვილი: შენ?

კაცი: მაპატიე, რომ ასეთ მდგომარეობაში ჩაგაგდე.

ქალიშვილი: მე არ მინდოდა იმის თქმა, მომატყუე-მეთქი.

კაცი: ვიცი.

ქალიშვილი: მე ვიფიქრე, ადგება და მისწერს...

კაცი: რას მივწერ?

ქალიშვილი: აი, რას: „რადგანაც შენი გულისთვის ასეთი ურთიერთობა დამყარდა, უმჯობესი იქნება, თუ შენს პირველ სტუმრობას იცი წლით გადადებ“. ასეთი რამ შენ ხომ არ მიგიწერია?

კაცი: რა თქმა უნდა, არა. იმიტომ რომ...

ქალიშვილი: არასოდეს მიჭერდი მხარს.

(მოიცდილებს თავიდან).

კაცი: იმიტომ რომ...

ქალიშვილი: ან რა დიდი ვინმე ბრძანდება? (ისევ აპილპილდება) მეღდა! მერე რა? ვითომ ვინა ვარო? ფლორენს ნაიტიხეილი? მაღამ კაური? რაშია გამოიჩატება მისი დიდი ნამოღვაწარი? გადაუბრუნ-გადმოუბრუნებია ოდესმე მეფური ჩამომავლობის გვამი, როცა მას აპატიოსნებდნენ? დასწრებია ეგროი

წოდებულ კინოვარსკვლავის ე. წ. აპენდიციტის ოპერაციას ჰემერსმიტის კლინიკაში? ვიცი მე ეგ შენი მედლები! გული არა აქვთ, გული! მთელი ღამე ქსოვასა და ჭორაობაში ატარებენ და სიკვდილის ცხვირწინ ვაკაოს კეახლებიან! აბა, ჩემი სამუშაო სცადოს! ეს მექანიკური საქმიანობა არ გახლავს, ჩერას უკაცრავად, ასეთ სამუშაოს შემოქმედებითი წარმოსახვის უნარს უჭირდება! ჩვენ ახლა ესპანური პლუშისათვის ორას სახეს ვამზადებთ... დაჯარჯებულ არ მერდება!

კაცი: ვიცი.

ქალიშვილი: იცო და ამას დაფასებაც უნდა!

კაცი: მაგისი დარდი ნუ გაქვს.

ქალიშვილი: რატომ?

კაცი: არ არის ნამდვილი.

ქალიშვილი: ჩემთვის ნამდვილია, ხალასია! სნობები! ერთადერთი, რასაც, მაღლობა ღმერთს, ჩვენს ოჯახში ვერ ვიტანთ, სნობებია. ეს ადამიანთა ისეთი კატეგორიაა, რომელთა უფრო დაბლა დაცემა შეუძლებელია, თუნდაც იატაკზე დაწვე და კარის დრიტოში გაძვრე. მამაჩემმა ოცდაათ წელიწადს იმუშავა უბრალო მბეჭდავად სტამბაში და ერთადერთი კატეგორიის ადამიანები, რომლებსაც იგი შინ არ უშვებდა, ეს სნობები იყვნენ. იგი არასოდეს ყოფდა ცხვირს სხვის ცხოვრებაში, არც ჯვრისწერის ცერემონიაზე დასწრების წინააღმდეგ იყო და არც მცირეწლოვან შვილებს უხისინებდა დედას, სხვის ზურგს უკან ამოფარებული...

კაცი: აბა, შემომხედე.

ქალიშვილი: აბა, შემოგხედე.

კაცი: ჩვენ ორნი ვართ.

ქალიშვილი: მერე?

კაცი: (მგზნებარედ და გატაცებით). გაიხსენე. სხვა არაფერი არ არსებობს. ყველაფერი გაჭრა, აორთქლდა მთელ მსოფლიოში. ჩვენი მეგობრები, მათი ოჯახები, ნათესავები. ჩვენ სულ მარტოდმარტო დავრჩით. ერთ წამში, მყისში გაყინულნი და ყველასგან მოცილებულნი. არავის ძალუძს ჩვენთან მოახლოება.

(გაიხსნის კარზე კაკუნი, შემოდის დიასახლისი).

დიასახლისი: როგორც იქნა ვიშოვეთ შილინგი!

(მიდის გაზის ბუხართან და შილინგს აპარატში ჩაუშვებს).

აბა, ესეც ასე. ასანთი გაქვთ?

(კაცი უსიტყვოდ გაუწვდის ასანთის კოლოფს. დიასახლისი ციცხლს აანთებს) ასე უფრო მყუდროდ იგრძნობთ თავს, როგორც სახლში, არა?

(პახუხს არც ერთი არ სცემს).

მე სულ იმას ვამბობ, რომ ნამდვილი ნახშირის ბუხრის მერე ყველას გაზის ბუხარი სჯობია.

(იხევ სიჩუმე).

სხვა მდგომარეობს დარჩებათ. თქვენ კეთილი სამართლები იქნებით. თქვენ, არა მკონია, მთელი შილინგის გაზი დაგჭირდეთ, ა?

(სიჩუმე).

ციცხლთან უფრო სასიამოვნოა ლაპარაკი. თქვენ გაგრძელებთ საუბარს?

კაცი: დიახ.

დიასახლისი: მაშინ იქნებ ჩემი ფული დამიბრუნოთ?

კაცი: ჩვენ ორი ექვსკენსიანი გვექონდა.

ქალიშვილი: (ხელჩანთაში იქექება). იქ ჩავეყარეთ.

კაცი: მე ცხრა პენსილა დამრჩა... ტაქსის ხურდიდან.

ღიასახლისი: (ყინულივით ხმით) შილინგის შოვნა თქვენ მთხოვეთ. მე კარგად გავიგონე.

კაცი: ღიახ, ვთხოვეთ...

ღიასახლისი: მეგონა, ამ შრომას რაღაცით ამინაზღაურებდით.

კაცი: გირვანქა სტურლინგი მაქვს.

ღიასახლისი: ეგ ძოღად იოლი საქმე არ გახლავთ. ასე უცებ სად გადავახურდავთ?

კაცი: მე რა ვიცი.

ღიასახლისი: ამ შილინგისთვისაც სხვაგან გავაგზავნე..

ქალიშვილი: ჩვენ ხომ მოგვცით შილინგი?

ღიასახლისი: როგორ? რა მომეცით?

ქალიშვილი: ჩემი ექვსპენსიანები პირდაპირ იმ ავტომატში ჩავეარე.

ღიასახლისი: იცით რა ვითხრათ?..

ქალიშვილი: ჩემგან ერთ პენსსაც ვეღარ მიიღებთ.

ღიასახლისი: მე? თქვენ თუ გგონიათ, რომ იქიდან ერთი ცენტრი მაინც მრჩება, ძალიან ცდებით! ეს ფული პირდაპირ გაზიფიკაციის სამმართველოში მიდის.

ქალიშვილი: ოთახისათვის ცალკე გადაიხადე, ბუხრისათვის კიდევ ცალკე ორი შილინგი...

ღიასახლისი: ჩემთან არასოდეს არავის დაუჩივლია.

ქალიშვილი: რა ღირს ოთახი?

კაცი: ასე...

ქალიშვილი: მითხარი, რა ღირს ეს ოთახი?

კაცი: ორი გინეა.

ქალიშვილი: ერთ საათში ორი გინეა!

ღიასახლისი: ჩემთვის სულერთია, გინდა ერთ საათში წაბრძანდით და გინდა ერთ დღეში.

ქალიშვილი: ორი გინეა ერთ საათში! ორმოცდარვა გინეა ერთ დღეში ამ დანჯღრეულ საწოლში, ჩამოხეულ შპალერში, მოშლილ გაზის ბუხარში... ეს, ეს... ყაჩაღობაა დღისით, მზისით... ჰო, საათი დამავიწყდა და მატარებლების განრიგი! ამას რას ვჩადივართ?! მე თავიდანვე ვიცოდი, რომ შემოქმედებითი მუშაობით გამდიდრება ზღაპარია, მაგრამ...

ღიასახლისი: მე ოცდახუთი წელია ამ კერძო სასტუმროს ღიასახლისი ვარ და ჯერ ჩემთან ასეთი ტონით არავის ულაპარაკია.

ქალიშვილი: ახლა მე გელაპარაკებით. ამისი დროც დადგა: ის თქვენს ბიჭუნა კი...

ღიასახლისი: ის რაღა შუაშია?

ქალიშვილი: სადგურში დაბოლიალობს, ტელეფონ-ავტომატებს უჩიკინებს, რათა ფული გამოაყრევიხოს, აი, რა შუაშია. მე ასე მეგონია.

ღიასახლისი: მე დიდი სიამოვნებით...

ქალიშვილი: სრულიად დარწმუნებული ვარ, რომ კანონით...

(საათი რეკავს, ოთხს თხუთმეტი წუთი უკვლია).

ღიასახლისი: მე თავს ვიკლავ, ოდნავ დათბეს-მეთქი ოთახში...

ქალიშვილი: სხვები კი დღე და ღამეს ასწორებენ, რომ ლუკმა პური იმოვონ!

ღიასახლისი: იმიტომ, რომ დღეს უჭირთ-მეთქი და ესენი კი...

კაცი: (სახოწარკვეთილი ფულს ჩრის დიასახლისს, აიძულებს გამოართვას გირვანქა სტერლინგა) გამომართვით! ხურდა არ არის საჭარო... არ მიატანოთ...

დიასახლისი. (კარისკენ მიდის) ჩამოხეული შპალერი! იცი, რას გმტყვი... აი, ამ ოთახში ძალადი წრისა და თანამდებობის პირებისთვის გამითევიანებაა ღამე. ინდოეთიდან ჩამოსული ჯენტლმენებიც ყოფილან აქ და ძალიან თავაზიანად ულაპარაკიათ ჩემთან. მე თქვენ შემეცოდეთ და იმიტომ შემოვიშვიო ვროი საათით. თქვენს ქმარს, ბატონო, საუბარი ნებავდა თქვენთან. სერიოზულ საკითხზე. გასაკვირი არაფერია! ახია ჩემზე!

(კარს გაიჯახუნებს, კაცი და ქალიშვილი უხიტყვოდ ღვანან).

კაცი: მე მეგონა, აღარასოდეს დაგვანებებს-მეთქი თავს.

(იხევ განუმდებია).

ქალიშვილი: ძლივს არ ეღირსა წასვლა!

(უხიტყვოდ ღვანან).

კაცი: თხუთმეტი წუთიდა დაგვრჩა:

ქალიშვილი: რაო? აჰა, თხუთმეტი.

კაცი: პალტოს ხომ არ გაიხდი?

ქალიშვილი: არა, მეშინია...

კაცი: რისი გეშინია?

ქალიშვილი: მაპატიე. ეს ჩემი უტვინობის ბრალია... კი, კი, ვიცი... მაგრამ ბავშვობიდანვე, ჯერ კიდევ ერთი ბეწო გოგონა რომ ვიყავი, ხომ გესწის, მე სულ ამისა მეშინოდა. ამ ოთახში შემოსვლისთანავე მიუჩედი, რომ ასეც იქნებოდა. მე ვიცი, აქ რისთვისაც მომიყვანე. შენ როგორი კეთილშობილი განხრახვაც არ უნდა გქონდეს, მე ეს არ მინდა.

კაცი: კი მაგრამ, ჩვენ ხომ მოვილაპარაკეთ...

ქალიშვილი: გული გადამელია, მეტი აღარ შემიძლია. ეს დიდი ლიდაინისა და სასოწარკვეთილების ბრალია. მე ვგრძნობდი, რომ ეს გულში აღარ დამეტეოდა და ალბათ იმიტომ მოვექეცი ისე უხეშად იმ მოხუც ქალს, თუმცა ღმერთმა ხომ იცის, რომ ყოველ პენსს ვითვლი და ხანდისხან მეტროს ბილეთისთვისაც კი არ მყოფნის, რათა მაშინვე თვალეებზე მივაყარო იმ ჩხირსებით გამხმარ კონტროლიორს ტოტენჰემ-კორტ-როუდის სადგურზე, უუღიმი იდიოტურად, ვითომ იხტიბარს არ ვიტეხ... გაგიყდება, რამდენი ფული უნდა ამ ხალხს! მაგრამ როცა ტკბილად მომმართავენ: „შეიძლება ერთი-ორი სიტყვა გითხრათ?“ აი, მაშინ კი ცუდად ვხდები. ეს სიტყვები პირდაპირ მაგიჟებს!

კაცი: მაგიო რისი თქმა გინდა?

ქალიშვილი: მთავარი მხატვარი მეუბნება: „რალაცა მინდა გითხრათ ცალკე, იქნებ ერთად გვესადილა?“ მამაჩემი მეუბნება: „ოთხშაბათს თუ აღრე დაბრუნდები, რალაცა გვაქვს შენთვის სათქმელი“, ან ვილაც ოხერი განმიცხადებს: „ეს ბილეთი თათქოს გაცრეცილია, აქეთ მობრძანდით, შეიძლება ერთი-ორი სიტყვა გითხრათ?“. მეც ვდგევარ, იდიოტივით ვიღიშები, ცივ ოფლს მა'ხ მს, და რაც არ უნდა მითხრან, მე არ მინდა, რომ ის მითხრან. ასე რომ, თუ შეიძლება მაპატიე, ახლა მე არ მინდა, რომ შენ გელაპარაკო!

კაცი: არც ვაპირებ შენთან ლაპარაკს.

ქალიშვილი: აბა, მაშ რა გინდა?

კაცი: ტყუილად ღელავ...

ქალიშვილი: მაშ დიასახლისმა ის რად მითხრა?

კაცი: რა?

ქალიშვილი: რომ შენ ჩემთან... სერიოზულად გინდოდა საუბარი?

კაცი: მომისმინე, გოგო.

ქალიშვილი: არა!

კაცი: ჩვენ სულ ცოტა დროლა დაგვრჩა და თუ ისე არ მოვიქცევით...

ქალიშვილი: მაშინ რა?

კაცი: ის, რომ არაფერი დაგვრჩება.

ქალიშვილი: მე დამრჩება ბავშვები... სამუდამოდ...

კაცი: ნუთუ ვერ ატყობ, რომ შენა ხარ ჩემი უდიდესი ცხოვრების ერთადერთი ნათელი სხივი. შენ მიხსენი უკეთესი სიბერისაგან, დაქანცულობისაგან, აღისფრად მოლაპლაპე შპალერისაგან, სკანდინავურ ჭადვებისა და ბიზნესმენტა გაუთავებელი სადილებისაგან. მოდი ამ დარჩენილ რამოდენიმე წუთს... ფუჭად ნუ დაეკარგავთ.

ქალიშვილი: კარგი. (იხინი ერთმანეთს უახლოვდებიან). მე შენ ნამდვილად მიყვარდი, როცა აი, ისეთი იყავი — ვერცხლისფრად მბზინავი შუქი ზურგიდან გცემდა...

კაცი: გოგო, გვედრები... (ეხვევიან ერთმანეთს).

ქალიშვილი: ლიფტიდან გამოვედი... ასლის გადამღებ დარბაზიდან მოვარდნილმა ნიაჟმა კაბა ამიფრიალა... შენ თვალი ამარიდე... და მე გავიფიქრე: აი, ის ყველასგან განსხვავებული კაცი, რომელიც არ წააგავს ამ შენობაში მყოფ ინტრიგებთან და რომანებთან ყელამდე სავსე ვაჟბატონებს...

კაცი: (კოცნის) ო, ღმერთო...

(ერთხანს ჩუმად არიან).

ქალიშვილი: რა გინდოდა ჩემთვის გეთქვა?

კაცი: როდის?

ქალიშვილი: გეტყობა, ძალიან სერიოზული რამის თქმა გინდოდა.

კაცი: არა, არაფერი ისეთი.

ქალიშვილი: რაკი იმ სიშორიდან აქამდე მატარებლით მათრიე, ესე იგი, რალაცის თქმა გინდოდა.

კაცი: არაფრის თქმა არ მინდოდა.

(ქალიშვილი მოცილდება კაცს, უკან-უკან იხევს, თვალს არ აცილებს, თითქოს პირველად ხედავს).

ქალიშვილი: არა, შენ ის კაცი, არა ხარ, ქალი იმ სიშორიდან ძალად ჩამოიყვანო, რათა მხოლოდ ამინდზე ელაპარაკო. შენ მისთვის რალაც ძალიან სერიოზული და საშინელი რამის თქმა გინდოდა...

კაცი: მე არც მიფიქრია...

ქალიშვილი: იმ სიშორიდან! შენ როგორ ფიქრობ? მთელი საათობით გასცქერი გაყინულ გზას, ცდილობ დააწყნარო აღნაულებული ბავშვები, თავშაკი სულ ერთი ფიქრი ვიტრიალებს: „მას შენთვის რალაცის თქმა უნდა, შენ მას სჭირდება...“ რა სახელდობრ? ისეთი რა საშინელებაა, რომ არც წერილით შეტყობინება შეიძლება და არც ტელეფონით თქმა? ნუთუ შენ შეგიძლია ქალი ამდენ ხანს აწამო, ასე არაფრად ჩააგდო?...

კაცი: მე ასეთი კაცი არა ვარ.

ქალიშვილი: შენ ჯერ კიდევ რამოდენიმე დღით ადრე მთხოვე ჩამოვსულიყავი. როგორა გგონია, რა გუნებაზე დავდგებოდი, ან რა დღეში ჩავვარდებოდი? შენ გგონია, მე მშვიდად ძილი შემიძლო? თუ შენთვის ყველაფერა სულერთია?

კაცი: ხუთუ შენ არ გესმის?

ქალიშვილი: ჯერჯერობით არაფერი გამეგება. შენ ჩემთვის არაფერი გითქვამს. მოდი, ნუ მივედ-მოვედებით რაღაცას. ერთხელ და სამუდამოდ მოუტყეო!

კაცი: მე არაფერი მაქვს სათქმელი.

ქალიშვილი: იქნებ შენ ისეთი კაცი ხარ, რომელსაც შეწყობდა ჩამოათრიოს ცალი იმ სიშორიდან და ძალიან სერიოზული რამ არ უთხრას... ისეთი რამ, რაც მათ ცხოვრებას სულერთიანად შეცვლის, ხოლო როგორც კი ქალი ჩამოვა, თევზით პირში წყალი ჩაიგუბოს?

კაცი: არა!

ქალიშვილი: ახლა კარგად რომ გიყურებ, სინათლეს სახეში გცემს, მე მგონია, რომ შენ სწორედ ისეთი კაცი ხარ!

კაცი: არა, მომიხმინე.

ქალიშვილი: ამ შემთხვევაში მხოლოდ ერთადერთი რამ შეიძლება დევსოთ, ხომ ასეა? მე თუ ამხელა გზა გამოვიარე, რომ მხოლოდ ეგ მომესმინა, ლოგიკურად ერთი რამეღაა შესაძლებელი.

კაცი: (თავისდა უნებურად დაინტერესდება). რა?

ქალიშვილი: რაღა, ჩვენ შორის ყველაფერი დაძთაფრებულია. მორჩა. ჩვენ შენთვის აღარ ვარსებობთ. კი, შენთვის ერთობ ხელსაყრელი იყო ამ ციკო და გრძელი ღიახდავის ბოლოში ყოფნა. ახლა ხელ-ფეხი გეხსნება გააღწეო ძველი მეგობრული ურთიერთდამოკიდებულებანი სამსახურში, ქალიშვილები ლიფტით გააცილო, შესვენების დროს უცნობ სასტუმროში შეიტყუო. ახლა იმ უპირატესობას სრულიად გამოიყენებ, რომელსაც ორასსამი მილი ვანიჭებს, ასეთი წინდახედულობით რომ დატოვე ჩვენ ორს შორის. ისე რომ, ახლა შეგიძლია მომწერო წერილი, რომელსაც ასე დაიწეებ: „რა თქმა უნდა, ამის ვაგებაზე თავხარი დაგეცემა...“ ჰოდა, ასეთნაირად გინდა დაგიბრუნო შენი ეგრეთ წოდებული თავისუფლება. ყველაფერი ხომ ამისათვის იყო გაძიხნული. თავიდანვე ვაჟკაცობა რომ გყოფნოდა და პირდაპირ გეთქვა?

კაცი: მე ეგ აზრადაც არ მომსვლია არასოდეს!

ქალიშვილი: მოგსვლია, როგორ არ მოგსვლია. დიასახლისს რომ დაუწეე ლაპარაკი! ჩემი ცხოვრების ამბავიც მოუყევი. ამბავს კი დასასრული სჭირდება, არა? შეგიძლია რაიმე სხვა დაბოლოების მოგონება?

კაცი: (ცოტა ხანს დაფიქრდება). უთუოდ უნდა იყოს...

(საათი რეკავს).

ქალიშვილი: ორი, მორჩა.

(შესცქერის კაცს სინაზით და სინანულით).

შენ არ უნდა დაგეწყო იმისი ახსნა-განმარტება, აქ რატომ მოვედით.

(ქალიშვილი გადის).

კაცი: მოიცადე. ერთი წუთით დამიცადე. მე გეტყვი, რატომ ვთხოვე ჩამოსვლა. მე გეტყვი, რისი თქმაც მინდოდა...

(მაგრამ ქალიშვილი უკვე წავიდა. კაცი აქვთ-იქით იცქირება ცარიელ ოთახში. დაიხრება და გაზს გამოართავს).

პალტოები მაინც ვერ ვავიხადეთ.

(ფარდა)

